

Setkání jakoby z jiného světa

Ach jo, lidé. To je panečku speciální druh. Neustále povídá o toleranci a lásce k bližnímu, o vztahu k přírodě a dalších takových skoro až utopických představách, ale na nás si jen zřídka kdo vzpomene. Abych se představil, jsem holub. Franta mi říká. Tedy jak kdo, Franta mi říká přátelé, lidé mě většinou oslovují „ty okřídlená kryso“, když už něco na mou adresu prohodí. Za celý svůj život jsem potkal jen jednoho člověka, který se ke mně choval nejen slušně, on mi dokonce snažil porozumět.

Byl jsem takhle na návštěvě v jedné moravské vesnici, Brno se to tam myslím jmenovalo. Procházel jsem se po náměstí, obdivoval architekturu a dodnes si vzpomínám na tu úžasnou vůni, kterou jsem ucítil kráčeje směrem k takovému pěknému stromku opodál. Takový božský vjem to byl, to se ani nedá slovy popsat. No samozřejmě jsem se za tou vůní vydal, to dá rozum. Cíl se zdál být v postarším, lehce oprýskaném činžáku, který měl v přízemí na fasádě ceduli, na které bylo krásným fontem připomínajícím osmdesátá léta napsané slovo „Pekárna“. To se ví, trochu jsem okouněl kolem domu, dokonce jsem našel pár drobečků, to jsem se poměl. Byl jsem dokonce tak zaneprázdňen, že na mě málem šlápl nějaký člověk, ale místo omluvy jsem z jeho úst slyšel jen moc nehezká slovíčka, kterým jsem ještě k tomu ani moc nerozuměl. Měl jsem pocit, že ta slova byla velmi podobná normálnímu jazyku, co znám z Prahy, jen jako by je někdo prohnal kombajnem nebo do nich dostatečně dlouho bušil kladivem. Jako na nadávky jsem zvyklý, ale tohle byl teda jiný kalibr. Vzhledem k tomu, že jsem slušně vychovaný holub, jsem se ale nenechal rozhodit a normálně jsem se tomu člověku představil a omluvil, jak by to ostatně udělal každý. No co vám budu povídat, ta jazyková bariéra mezi Prahou a Brnem je asi moc velká, protože tento pán, jak jsem později zjistil podle plnovousu, se na mě podíval, zasmál, a pak s takovým úšklebkem řekl: „Tož vrků vrků i tobě, kamaráde!“ Opravdu nechápu, o co se snažil, vtipné mi to nepřišlo ani trochu. Pak si asi všiml mého rozzlobeného výrazu a hodil mi na zem kousek jedné z čerstvých housek, které si nesl z té pekárny. Uraženě jsem si zobnul, ale dával jsem si záležet, abych i přes tu lahodu vypadal dostatečně nevrle, takhle jednoduše mě přece nepodplatí.

Po chvíli začal pán odcházet, ale já jsem jakožto chytrý holub věděl, že pokud mi hodil nějaké to pečivo jednou, mohl i podruhé. V té chvíli jsem si připadal trochu trapně, zpětně bych svoje chování zkritizoval a označil jako materialistické, ale řeknu vám, ta houska byla vážně výtečná. Takhle jsem doprovázel pána až do nedalekého parku, kde si sedl na lavičku a zapálil si jednu z těch tyčinek, od kterých se pak všude povalují zbytky, i když musím říct, že tahle smrděla víc, než na co jsem zvyklý. Inu, jiný kraj, jiný mrav. Když mě ten pán po chvíli cucání tyčinky, ze které teď šel ještě k tomu kouř, zase zahlédl, jak před ním hladově stojím, zase se s tím hloupým úšklebkem zasmál a hodil mi další kousek housky. V tu chvíli mě to už nepřekvapilo, tak nějak jsem to čekal, ale co přišlo po tom, to už bylo vážně něco nového. Zničehonic se ten pán rozhodl na mě mluvit. Normálně nefalšovaně si se mnou začal povídat. Dodneška si nejsem jistý, jak to bylo možné, ale začal se mě vyptávat odkud jsem, jakou mám práci a dokonce si neodpustil pár otázek i na mou rodinu. Vůbec nevím, co mu do toho bylo, skoro bych řekl, že nic, ale jakožto dobře vychovaný holub jsem mu na všechno odpovídal. Na otázku je přeci slušné odpovědět, to je bez debat. No jenže tam ta záležitost

nekončí. On poslouchal moje odpovědi a normálně jsem měl pocit, že mi i rozumí. Takhle jsme si povídali třeba půl hodiny, přičemž ten pán celou dobu vypadal neuvěřitelně zahloubaně. Taky jsem si všiml, že měl tak nějak červenější oči, než když jsem ho viděl poprvé. Asi byl alergický na moje peří, jinak si to vysvětlit nedokážu.